

СЕРИИ ОТ СЪБРАНИЯ НА ВЯРА

Смелостта, Която Промени Света

Необикновената История на Рицарите от Свети Йоан

ОТ РИК ДЖОЙНЪР

Публикувано и Издадено от *MorningStar Publications*

P.O. Box 19409 Charlotte, NC 28219-9409

ЧАСТ 1 •

БЕЗСТРАШНИ ВОЙНИ

ЧАСТ 2 •

НАДМОЩИЕ ИЛИ ЗАГИВАНЕ

ЧАСТ 3 •

РИЦАРИ НА ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

ПРЕВОД: ЕМИЛ ЕНЧЕВ

ЧАСТ 1

БЕЗСТРАШНИ ВОЙНИ

Подвизите на Рицарите от Свети Йоан през Средните Векове са едни от най-великите истории за смелост, издръжливост и твърдо посвещение на видение от библейски времена на сам. Три пъти, малка група от няколко стотин рицари се изправяла пред най-мощните армии на Исляма. Превъзхождани числено като сто към един, те се заклели да не отстъпват пред враговете на кръста, и те владели земята си. Въпреки че претърпели някои от най-ужасните обсади и вълна от човешки нападения в историята на воюването, когато димът се прочистил, тяхното знаме все още се развявало. Те просто не можели да бъдат изтикани от земята, за която претендирали.

За удивление на света, малката група Рицари от Свети Йоан спрели неспираемите орди на Исляма, и Европа била спасена. До днес, „Рицарите на Малта,” както станали известни след една от техните най-прочути битки, все още се празнуват в много страни заради тяхната смелост, която променила света.

Преди да се бият в тези епични битки, народите в Европа презирали тези, които били в Ордена на Свети Йоан като „архаични останки от миналото.” Християнските управители отказали да ги снабдяват със запаси и подкрепления. Никой не им давал шанс срещу огромните, съвременни армии на Исляма, и никой от управниците на Европа не искал да хаби сили или средства опитвайки се да им помогне. Обаче, за да стане някой Рицар от Ордена на Свети Йоан, трябвало да се закле никога да не отстъпва пред враговете на кръста. Те били решени да умрат вместо да предадат дори един акър християнска земя на „неверниците.” Повечето умрели, и всеки рицар бил ранен, но те никога не отстъпили. Най-великите нации на Европа, които ги презирали скоро застанали в страхопочитание пред тяхната смелост и техните победи. Монарси публично признали, че тези храбри души ги спасили от завладяването от Исляма.

Въпреки че оръжията на нашето воюване не са плътски, има големи и навременни уроци за нас, които да научим от удивителната история на Ордена на Свети Йоан. Епични битки като тези, които те се водели трябва да бъдат водени днес в духовната област. Великите рицари на Духа се събират отново, заклевайки се никога да не отстъпват пред враговете на кръста. Те заемат своята позиция срещу великите сили на тъмнината сега покривайки земята. Въпреки че тези сили привидно имат успех в изграждането на своите крепости на измама и поквара във всяка нация и култура, още веднъж смели рицари на Духа се събират за да се изправят срещу тези орди от ада.

Те съграждат своите крепости на истина, почтеност и истинско духовно рицарство. Ако ще надделеem, нашата битка ще изисква същата смелост, издръжливост и фокусирано видение като тези на Рицарите от Свети Йоан.

СБЛЪСЪКА НА ИМПЕРИИТЕ

Исляма се основава на теологията за джихад, което е Свещена Война за завладяване на света чрез сила за Аллах. Войната е прославена в Исляма. Тъй като смъртта в джихад гарантира на мюсюлманите място в небето, без значение от техните предишни грехове, най-уважаваните хора от тази религия са тези, които побеждават в битка. Мюсюлманите вярват, че когато религиозните лидери обявят някой конфликт за джихад, небесните врати се отварят, за да пуснат тези, които дават живота си за каузата. Множества са виждали джихад като тяхната възможност да спечелят небето въпреки тяхната поквара, и така те действително се надяват да умрат в битка. Това прави войните на Исляма най-ужасните и свирепи войници, които света някога е виждал.

Първоначално, християнския свят в Средните Векове имали напълно различно виждане за войната и войните от мюсюлманите. Мирът бил гледан като свят, докато войните и воините били смятани за неизбежно зло. Тази гледна точка поставила Християнския Запад пред особено неприятно положение когато бил конфронтиран от Исляма. Накрая, папите променили църковната политика спрямо войната и избрали да спонсорират Кръстоносните походи. Те започнали да подхранват вярването, че религиозните приключения могат да спечелят вечна слава за участниците в такъв конфликт срещу „неверниците.“ За почти два века, от 1096 до 1291, вълна след вълна християни се носили из Средния Изток в кръстоносни походи, за да си възвърнат Святата Земя от Исляма. Този конфликт не свършил с Кръстоносните походи, но по-скоро Кръстоносните походи всъщност положили основата за борбата, която продължава в този регион и до днес.

Въпреки че мюсюлманите са безстрашни войни, предшествани от Кръстоносните походи те обикновено се отнасяли към християните с уважение, и понякога дори били великодушни със своите поразени врагове. Те показали значителна степен на религиозна търпимост в земите под техен контрол, и позволили на последователи на Господа да посещават християнските светилища. Източноевропейските християни също толерирали мюсюлманите, дори позволили мюсюлмански квартал и джамия в Константинопол, един от най-големите градове на християнския свят в това време. Разбира се, и двете страни извършили много зверства, което винаги става когато хората излязат на полесражението. Въпреки това, един неписан кодекс на рицарство и взаимна почит обикновено преобладавал в конфликта между Исляма и християнския свят до 12-ти век. Когато кръстоносците обсадили Ерусалим през 1099, мюсюлманския губернатор показал забележителна загриженост за своите християнски поданици, дори им позволил да напуснат града за да се присъединят към кръстоносците. Обаче, когато християните накрая пробили стените и завладели града на 15-ти юли, кръвопролитие и жестокостта на

кръстоносците били толкова големи, че дори най-закалените в битка войници, които чули за това били ужасени. На мъже, жени и деца мюсюлмани им е била обещана милост, ако застанат под християнското знаме поставено на един хълм след като стените били пробити. Вместо милост, те били заобиколени от кръстоносците и заклани. Виждайки това, цялото юдейско общество избягало в синагогата. Кръстоносците запечатали вратите и после я подпалили. Нито един юдеин не оцелял. Тогава кръстоносците, покрити с кръвта на своите жертви, отишли плачейки при гроба на Христос благодарящи на Бог за своята „победа.“ Но със сигурност този ден това било радост за ада, а не за небето.

Джамиите, включително Купола на Скалата, били плячкосани. Това завинаги разрушило неписания кодекс на рицарство, който съществувал в конфликтите до това време. За векове, християнската „победа“ в завладяването на Ерусалим щяло да бъде един от най-тъмните облаци висещ над църквата. В този ден всяко доверие, което света имал в църквата било разбито, и все още не е възстановено.

НОВ РЕД НА ВОЙНИ ЛЕЧИТЕЛИ

Почти 20 години преди завладяването на Ерусалим през 1088, един католически монах на име брат Джерард основал два приюта за поклонници в Ерусалим – един за мъже и един за жени. Това били първите болници в света, и той ги посветил на Свети Йоан Кръстител. Годфри от Булон, първи християнски губернатор след завладяването на Ерусалим, подарил земя на приютите. Докато конфликта с исляма продължавал, следващите управници на града направили обичай да се дават десетъци от пляката на тези болници. През 1113 Папата признал служителите в тези болници като независим Орден, наричайки ги Ордена на Свети Йоан. Докато конфликта между исляма и християнския свят се повишавал, Орденът скоро бил принуден да установи ново разклонение за служене на поклонниците – военна ръка посветена на тяхната защита от бандите, които бродели из земята. Въпреки че те щели да останат завинаги известни със своите военни подвизи, Орденът на Свети Йоан никога не забравил, че тяхната първа мисия била да служат на болните и ранените. Така воюването и изцелението били комбинирани в един от най-уникалните духовни Ордени създавани някога.

След всяка битка, когато много от бойците били почти припаднали от преумора, рицарите от Свети Йоан сваляли въоръжението им и послужвали на всички ранени и от двете страни преди да отидат да си почиват. За да поддържат смирението и фокуса на своето първоначално поръчение да служат на болните и подтиснатите, всеки член, включително Великия Господар, прекарвал редовно време като дежурен в една от техните болници. До днес, членове на Ордена са споменавани като „Благотворители“ и са уважавани по целия свят за тяхното милосърдие и служене на болните и подтиснатите. През историята е имало растящ дебат относно това дали времената правят хората или хората правят времената. Докато може да има добро основание и за двете страни на тоя аргумент, по отношение на Ордена на Свети Йоан, това със сигурност са били

времената, които са направили хората. Ордент бил забит във вакуум създаден от местоположенията и събитията, които ги обграждали. Въпреки че главното им призвание било да служат на болните и подтиснатите, те застанали като войни, понеже времената го изисквали. Те се сражавали просто, защото вярвали, че това било правилното нещо, което трябвало да правят.

Тъй като рицарите вършели всичко, което, за което се залавяли с цялото си сърце, те извършили далеч повече, отколкото някога си представяли или планивали. Въпреки че нямали и един велик гений в техните редици, те спечелили привидно свръхестествени победи просто като държали на думата си. Точно както отказали да отстъпят от земята, която били завладели, те също отказали да отстъпят от честта и кавалерството. Така техните сърца били съединени с делата им, и тези истински благородни хора разбили най-мощните армии на земята.

КОНФЛИКТА СЕ РАЗПРОСТРАНЯВА

До 13 век, повечето от конфликта между Исляма и Християнския свят ставал в Средния Изток. Византийската Империя установила главната си квартира в Константинопол снабдила грамаден щит от всяка ислямска авантюра в християнска Европа. Обаче, за ужас на Папата и на християнските крале в Европа, четвъртия Кръстоносен Поход напускайки Западна Европа марширувал през Константинопол, плячкосвайки го и унищожавайки го през 1204.

Папа Инокенти III открито осъдил кръстоносците. Атакуването на Константинопол от тези кръстоносци се оказало да бъде не само едно от най-презрените неща в историята, но също и едно от най-глупавите. Източните и Западните църкви завинаги щели да бъдат разделени, дълбоко отслабвайки Християнския Запад, и щита, който Константинопол снабдявал срещу Исляма бил унищожен.

Кръстоносците продължили да падат в такъв разврат, че дори техните победи ужасили християнския свят и довело до по-нататъшно разпадане и раздор. Разбира се, това отворило вратата дори по-широко за исляма. Жестокостта на кръстоносците по време на техните победи накрая довели до опустошителни поражения, когато благосъстоянието на христовия свят всеобщо се обърнало към полесраженията с исляма.

Когато кръстоносците накрая завършили в почти пълен позор, Турската Отоманска Империя се появила, за да стане най-мощната и културна империя в света. След като завладели Средния Изток, голяма част от Африка, и Източна Европа, турците се надигнали за да пометат останалата част от Европа. Останалите християнски страни на Европа били толкова забъркани в политически и религиозни войни с всеки друг, че не можели да изправят една обща армия, за да застанат срещу турците. Изглеждало, че нищо не можело да спре тази огромна вълна на исляма от това да покори света за Аллах.

НОВ ДОМ

Почти целия гарнизон на Рицарите от Свети Йоан в Ерусалим умрели като последните християнски защитници на Палестина. Единствените оцелели били няколкото ранени, които били отнесени с кораби в убежището. Историите за доблестта, с която техните братя се сражавали и спазвали клетвите си никога да не отстъпват съживява смелостта на останалите рицари от Ордена, който бил основан в Европа. Заедно, те намерили дом на малкия остров Родос, където родоските моряци, известни през вековете със своите мореплавателски умения, обучили рицарите в техните мореплавателски умения. Рицарите бързо се научили, и скоро станали познати като най-способните моряци в света.

Докато Източната и Западната църкви се разделили и изпаднали в постоянни караници в собствените си лагери, исляма се обединявал под блестящи и способни лидери. Междувременно, Ордена на Свети Йоан процъфтявал в тези времена, ставайки заможен от плячката на кръстоносците и от това, което пленявали от тяхното постоянно нападане на мюсюлмански кораби и каравани. Въпреки че те не били по никакъв начин напълно незасегнати от всичката поквара и политики на деня, докато християнския свят все повече се обърквал от вътрешните конфликти, рицарите от Свети Йоан стояли обединени и забележително фокусирани на врага отвън – турците и нарастващата заплаха от исляма.

Родос бил разположен несигурно посред мюсюлманските линии от кораби в Егейско море. Обаче, рицарите считали това за удобство вместо за проблем. Те бързо станали омразни на турците със смелостта на своите нападения. За 150 години, рицарите от Свети Йоан били толкова ефективни в своите морски битки, че турците били спрени от това да развият своята военноморска сила. Това било единственото нещо, което спряло турците от това да преследват завладяване на останалата част от Европа, тъй като техните резервни линии били постоянно разбивани от моряшките рицари. Рицарите също работели постоянно за да подобрят укрепленията на Родос. Тъй като разделения и вътрешни конфликти разяли силата на Европа, многократния призив на Папата за въоръжаване срещу исляма попаднал в глухи уши. В същото време, един от най-видните лидери в историята, Мехмед, обединил исляма. Много надарен човек, който знаел половин дузина езици и който притежавал обширно познание в литературата и естествените науки, Мехмед бързо издигнал културното, икономическото и военното превъзходство на своя народ до ниво, което надвишило това на нациите в Европа.

Междувременно, малкия Орден на Рицарите от Свети Йоан бил едва ли повече от раздражение за турците. Въпреки че Ордена не се считало да има някаква истинска военна сила с изключение на техните военноморски умения, те можели да забавят напредъка на мощните армии на исляма, които нямали равни на земята.

Мехмед бил завоевател, който се оформил като Александър Велики. Той марширувал към Константинопол и покорил великия град. Европа тогава стояла пред неговата армия като отворен сандък със съкровище. Въпреки това, той осъзнал, че не може да продължи нататък докато не направи нещо с рицарите от Родос, които продължавали да плячкосват неговите кораби и снабдявания. През 1480 Мехмед изпратил своите най-способни генерали и една армия от 70,000 човека, за да покори 600-те рицаря в Родос. Рицарите събрали още местна войска от 1,500 до 2,000 човека, за да се изправят срещу идващата атака. Християнска Европа, не виждайки никаква надежда за Ордена срещу това неравенство, отказала да им изпрати подкрепления или снабдявания. Никой не очаквал обсадата на Родос да бъде нещо повече от едно кратко събитие.

ПЪРВАТА БИТКА ЗА РОДОС

След като стоварил своята голяма армия с малка съпротива, оръдията на Мехмед започнали да обстрелват стените, които рицарите строили повече от един век. Многобройни други оръдия мятали снаряди върху стените на града. Големия Господар на Ордена бил французин на име д'Аубусон. Той бил забележителен лидер с голяма предвидливост, който пригответил своите рицари за обсадата, която знаел, че ще дойде един ден. Той дори построил скривалища за гражданите така че те да могат да избягат от бомбардировките. Знаейки че те могат да очакват малка или никаква помощ от Европа, д'Аубусон въпреки това решил, че те няма да предадат и един акър на исляма докато могат да опъват лък или да размахват лък. Той можел да бъде верен на думата си.

След дните на бомбардиране, в началото на юни първата вълна на нападателни войски атакувала Кулата на Свети Николай, отдалечено укрепление на града. Мюсюлманите били шокирани от твърдата съпротива, която срещнали, и били отблъснати, претърпявайки много жертви. Когато гнева им нараснал, те последвали тази атака с друго повсеместно бомбардиране, мятайки повече от хиляда гюлета на ден към града за няколко седмици.

Постепенно стените на града започнали да се срутват. Турците се промъквали по-близо и по-близо със своите окопи. Толкова много огънове горели из града, че рицарите, които се сражавали на стените трябвало да се борят с огньовете през нощта. Тези, които били в Родос обявили, че сцена от самия ад не можела да бъде по-лоша. Но все пак рицарите отказали да се предадат или да отстъпят.

На 18 юни турците предприели второ голямо нападение водено от страховитите еничари, известни като най-великите бойци на света. Всеки еничар бил избран на 7 годишна възраст поради физически потенциал и били обучавани през целия си живот за сражение. Било им забранено да се женят или да се въвличат в никакви семейни привързаности, за да фокусират всичките си емоции и енергия за битка. Те никога не отстъпвали или пък разбивани в битка, и целия свят очаквал тяхната атака да бъде края за малкия Орден на Свети Йоан.

Еничарите дошли под покривалото на тъмнината, очаквайки да намерят рицарите заспали. За тяхна изненада, рицарите били на постовете си очаквайки ги. Звукът оръдейните изстрели и звънтящите мечове изпълвали нощта чак до зори. Когато слънцето изгряло, се разкрила една удивителна сцена. Множество тела на еничари плавали в рововете около кулата на Свети Николай. Турците погледнали в зашеметяващо удивление виждайки, че рицарите стояли предизвикателно на очуканите стени.

Турските генерали никога не били преживявали такъв военен неуспех. Прибягвайки към хитрост, за да измъкнат рицарите от тяхната крепост, те изпратили агенти в града, които се престрували, че са защита за християните (много от султанските войски били пленени от християнски нации). Тези шпиони скоро можели да направят голяма вреда и създали сериозни трагични проблеми за Ордена.

Изтощените рицари били притиснати отвътре и отвън. Всеки ден изглеждало, че има нови кризи, които заплашвали да бъдат тяхната гибел. Укрепленията се трошали навсякъде, и най-лошите оръдия били на най-стратегическите места. Все пак рицарите отказали да се предадат. Когато турците започнали да се събират за последното голямо нападение, и двете страни напълно очаквали това да бъде краят.

БОРБА ДО СМЪРТ

Многото седмици на постоянна бомбардировка почти превърнали целия град и неговите защити в отломъци. Малкото останали защитници имали много малка защита от този голям смъртоносен дъжд. Все пак, те се държали. Накрая, за облекчение на двете страни, на 27 юли започнало последното голямо нападение. Рицарите и останалата армия заели своите позиции. Султана изпратил своите башибозуци първо. Те били наемници, които били считани за такива, които могат да се изразходват – и действително те били изразходени, тъй като неизброими вълни от войски били разсечени от защитниците.

Телата на башибозуците скоро изпълнили рововете и потоците, правейки човешки мостове, които водели до стените. Това, в същност, било стратегията на турските генерали през всичкото време. Изморените и ранени защитници наблюдавали докато големи вълни страховити еничари се надигнали и започнали своето настъпление. Те сега били по-решени от всякога да унищожат останалите защитници поради предното им унижение.

Турците бързо разбили стратегическата кула Свети Николас, която понасяла тежестта на главното нападение за почти два месеца. Рицарите се борили за всеки акър земя, за която турците платили скъпо тъй като земята била покрита с техните мъртви. Д'Абусон, със стрела в бедрото си, повел една дузина рицари и трима знаменосци по една стълба на стената, където Великия Господар получил

още четири рани. После един еничарин „с гигантски размер” хвърлил копие точно в гърдите на д'Абусон, пробивайки белия му дроб. Той бил извлечен от боя точно когато врагът направил пролом в защитниците и започнал да се излива в града с хиляди. Изглеждали, че краят най-накрая идвал за Ордена на Свети Йоан.

Във възможно най-лошия ад, който хората могат да създадат на земята, турците продължавали да се хвърлят срещу оставащите рицари с вълна след вълна от свежи войски. В ръкопашен бой над горящите отломки, решителността на рицарите и тяхната способност да нанасят жертви удивили турците, и започнали да ужасяват дори гневните еничари.

Когато битката достигнала най-критичната точка изглеждала, че последния пробив бил само на секунди пред еничарите, изведнъж над дима и смута от този ужасен ад, знамената на д'Абусон се показали на последната останала преграда. Той бил държан от трима носачи в блестящо облекло, които изглеждали като богове от ада. Ефекта за мюсюлманите бил наелектризиращ. Вълна от страх помел войските на нападателите, и после се разпространил из цялата армия. Останалите башибозушки войски побягнали в ужас, който завладял дори и еничарите. Цялата турска армия започнала да се разпръсква в безпорядък, отстъпвайки в самия момент когато пълната победа била безспорно хваната.

Когато турците побягнали, родоските стрелци се покатерили на стените и изсипали смъртоносен дъжд от стрели върху отстъпващата армия. Удивително, останалите рицари намерили достатъчно сила за контраатака, преследвайки гордите султански войски през целия път до техния лагер. За 10 дни, разбитата армия, която била първокачествена за отоманците напуснала острова. Целия свят бил смаян от изхода. Ордена на Свети Йоан не само оцелял – те победили.

ОТБЯГВАНЕ НА ОПАСНА ПОБЕДА

И Писанието и историята потвърждават, че най-опустошителните поражения често са последвани от велика победа. Два много познати примера са библейската битка за Ерихон и първата битка от Американска Гражданска Война при Манасас. След като унищожили привидно непревземаемата крепост на Ерихон, Израел били смирени от малкото градче Гай. Също така, военни историци вярват, че Съюзническата армия можела лесно да превземе Вашингтон, Д. С. След нейната победа при Манасас. Обаче, те станали толкова неорганизирани поради своите празненства, че не могли да последват победата, и по този начин загубвайки своя шанс да спечелят войната.

След като надвисналата съдба върху Рицарите от Родос била чудотворно обърната във велика победа за родосците, тяхното облекчение и радост трябва да са били много силни за да се съдържат. Все пак те веднага започнали да работят, за да се подготвят за следващото голямо нападение, което те знаели, че със сигурност ще дойде. Това била характеристиката на брилянтното лидерство на

Ордена по време на най-критичните сто години от тяхната история. Те държали фокуса си на по-голямата картина, която била спечелването на войната, а не просто спечелването на отделна битка, без значение от това колко грандиозна е била победата.

Покосяването на привидно непобедимата турска армия от такава малка войска се е разглеждало като военно чудо от библейска величина. Орденът, който бил гледан от Европа като „архаична останка от миналото” се издигнал до нова знаменитост. Някои дори ги нарекли „спасителите на континента.” Въпреки това, оцелелите рицари не приписали голяма важност към тяхната нова известност. Някак си те вече усетили, че това няма да доведе до някаква съществена помощ от Европа, за която те толкова отчаяно се сражавали. Въпреки това, те не се борели за известност или награда, но понеже считали за тяхно свещено задължение да се изправят срещу враговете на християнския свят. Веднага щом раните им оздравели, те започнали с възобновена решителност да възстановяват своите укрепления, да възстановяват оръжията си, и строго да тренират за битка. Това била такава воля, която ги направила да станат едни от най-великите войни на света. Чрез тяхното поразяване при Родос, Исляма бил въздържан. Те нямали настъпление в Европа докато рицарите държали малкия остров и продължавали да атакуват техните снабдителни линии. Докато цяла Европа празнувала, рицарите знаели, че тяхната победа ще ги направи само още по-омразни на Султана. Те знаели, че Европа не била по никакъв начин в безопасност само след една битка, и се обърнали към Мехмед да изпрати дори по-голяма сила, което било точно това, което разгневения Султан планирал да направи. Рицарите знаели, че щели да минат много години преди да могат да бъдат готови за своята отплата.

Господ трябва да е чул техните молитви, защото докато Султана бил на път на юг из Средна Азия, той се разблял и умрял, правейки по този начин експедицията срещу Родос да бъде отменена. Поради смъртта на Мехмед, рицарите имали повече време да поправят стените и да подсилят укрепленията преди следващата яростна атака. С този отдых, те започнали да усещат, че може да имат шанс да направят друга успешна защита срещу следващата яростна атака. Съответно, дори д'Абусон преживял своите рани.

Веднага след като се възстановил достатъчно, за да вземе обратно командването, д'Абусон започнал подготовления за следващата битка с характерно посвещение. Изглеждало сякаш знаел, че съдбата на целия свят била хвърлена върху раменете му. Парите, които били получени от Европа били предадени за възстановяването на стените и кулите, също както и за купуването на муниции, които да бъдат складирани за следващата обсада. Както се оказало, Отоманската Армия на Полумесеца не се върнала в Родос 40 години. Била необходима всяка малка частичка време за рицарите да се подготвят за това, което идвало, и те го използвали мъдро. Д'Абусон умрял през 1503, но неговото видение и лидерство се застраховали, че крепостта в Родос ще стане дори по-силна отколкото е била

преди първата обсада. Тези усилия не били напразни – дошъл дори по-голям тест.

През 1520 Сюлейман „Великолепният“ се възкачил на трона на Отоманската Империя. Като Мехмед, той бил човек на култура и наука, също както и блестящ генерал. Под неговото лидерство, Отоманската Империя се издигнала до своите най-големи висоти. Една година по-късно, Филип Вилерс де Л'Исле Адам станал Знаменития Господар на Ордена на Свети Йоан. Л'Исле Адам бил образован аристократ, също както опитен моряк и посветен християнин. Той, също, се оказал велик военен лидер. Главните играчи сега били на място за друг от най-стратегическите конфликти в историята.

ВТОРАТА БИТКА ЗА РОДОС

През 1521 Султана изпратил на наскоро избрания Знаменит Господар „Писмо на Победа“, в което се хвалел със своите последни завоевания и поканил Знаменития Господар да се „радва с мен за триумфите ми.“ Л'Исле Адам бил по-директен отколкото дипломатичен, и отговорил, че разбира напълно намерението на Сюлейман да направи Родос следващото си завоевание. В следващото си писмо, Султана рязко искал Родос да му се предаде веднага.

Избраното от Султана време било типично брилянтно. Хенри VIII от Англия бил в процеса на заграбване на аксесоарите на Ордена в Британия, докато Франция и Испания били във война, а Италия била разорена. Отново, храбрите рицари не можели да очакват никаква помощ или подкрепления, и само няколко стотин от тях можели да бъдат мобилизирани за да се изправят срещу най-мощната армия на земята.

През юни 1522, Сюлейман бил готов. Историци пресмятат, че той е събрал повече от 700 кораба и 200,000 човека за битката. Дори да допуснем преувеличение, това била една поразителна сила идваща срещу 500 рицаря и около 1,500 човека опълчение. За света това изглеждало като че ли турците били излезли на лов за врабчета с оръдия. Никой не очаквал рицарите да изтратят повече от няколко дни срещу тази масивна атака. На 28 юли самият Султан слязъл на Родос с много почести, и битката започнала.

Турците донесли толкова много оръдия и минохвъргачки, че изглеждали като гора. Те започнали опустошаваща бомбардировка използвайки обсадни оръдия, които можели да хвърлят топчета на десет стъпки в окръжност. През месец август, те хвърляли хиляди от тях в града и по неговите укрепления всеки ден. Рицарите отвърнали със своята артилерия, която била много по-малка и ограничена в брой, но доста ефективна за относително незащитените турци.

В края на август, започнали да се появяват оръдия на крепостните стени. Няколко дни по-късно, започнала първата пехотна атака. Рицарите се сражавали с типична решителност, борейки се за всяка стъпка земя. Въпреки това,

числеността била толкова превъзхождаща, че бранителите били бутани назад докато накрая турците успяли да забият знамената си на стената. Това никога преди не се е случвало на рицарите, но вместо да ги обезкуражи, то им дало дори повече решителност. Рицарите ударили турците с контраатака, и дори Знаменития Господар влязъл в сблъсъка. След една епична борба, която продължила през деня, турците започнали да отстъпват.

Султана веднага отговорил изпращайки втора вълна, водена от самия Мустафа Паша, един от най-великите отомански генерали. За повече от два часа битката бушувала на стените. Когато пушека се разсеял, рицарите все още стояли, а турците отстъпвали в безпорядък. Земята била почти напълно покрита от мъртви или ранени турци, но като по чудо рицарите загубили само трима човека, заедно с неопределения брой опълченци.

Султана бил изумен, разстроен и разгневен. Той наредил продължителна бомбардировка за цели три седмици. На 24 септември била хвърлена друга яростна атака срещу ронещите се крепостни стени. Бастиона на Арагон, едно от главните укрепления на града, попаднал под масивна атака от еничарите, сега фанатически смели след като носили 40 години унижението от предните им поражения. Изглеждало като че ли краят на рицарите най-накрая идвал. Сюлейман имал трон на победител поставен на една издигната платформа така че можел да бъде очевидец на деня на своя триумф. Битката бушувала по целите стени на града, като вълна след вълна турци се изливали от техните окопи в това, което изглеждало като непреодолим прилив на смърт.

Обаче, краят не дошъл толкова бързо колкото бил очакван. През целия ден, битката продължавала да бушува. Рицарите, проблясващи в своите доспехи, винаги изглеждало да се появяват там където битката била най-гъста. Л'Исле Адам обикновено можел да бъде открит с неговия знаменосец зад него в най-отчайващите точки на конфликта. Той бил човека, който турците най-много искали да убият, и неговия знаменосец помагал да го набележат като специална мишена. Обаче, тези, които са били свидетели на тази велика битка казват, че имало специална протекция около него, която турците просто не можели да проумеят. След един от най-кървавите дни, който великата турска армия някога е преживявала, привидно непреодолимата атака започнала да се колебае. После се разбила в голямо отстъпление.

ПОРАЖЕНИЕ С ЧЕСТ

Удивения Сюлейман слязъл от своя издигнат трон унижен и оскърбен. Той веднага осъдил на смърт двамата си най-способни генерали, но по-късно отменил присъдата след като бил убеден, че това ще бъде само в полза на християните. Загубите за рицарите били големи, 200 убити и равен брой ранени. Загубите за турците били потресаващи.

Техните тела лежали на камари из целия град. Отново, огромни обсадни оръдия били докарани, и Султана изливал смъртоносен огън върху стените и улиците на града в продължение на два месеца.

Рицарите сега били малко на брой и изтощени отвъд това, което си мислели, че техните човешки тела можели да издържат. Въпреки това, те стояли на позициите си, всеки ден гледайки за атаката, която вероятно ще сложи край на всичко. Те знаели, че турската армия била толкова огромна, че накрая ще надделее. Храбрите рицари удържали най-мощната и решителна армия на земята почти пет месеца без да получат подкрепления или провизии. Въпреки че знаели, че ще бъдат смазани, те решили да умрат вместо да се предадат.

Когато обсадата се проточвала, мерките на Сюлейман относно рицарите започнали да се променят. Той уважавал смелостта, и никога не е бил свидетел на доблестта, която рицарите показвали. В навечерието на Рождество, надигналото се уважение към Ордена в Сюлейман го задвижило да направи необичайно предложение за мир с почест на останалите рицари. След като платил данък за тяхната смелост и издръжливост, той им дал храна и доставил собствените си кораби да ги отведат до мястото, което изберат. Рицарите знаели, че били твърде слаби да се противопоставят на друга атака, и това поне им давало възможност да се бият на другия ден. Те приели.

След като се срещнал с Л'Исле Адам, Сюлейман съобщил, че казал на своя Знаменит Везир, „Опечаляваме това да съм принуден да насилвам този стар човек да напусне дома си.” Рицарите приели радушността на Султана и отплавали.

Две хиляди човека се изправили срещу 200,000. Света отново бил удивен когато те държали земята си повече от 6 месеца. Рицарите издържали най-големите бомбардировки и пехотински нападения, които света някога е виждал. Когато чул новините за крайното падане на Родос, Чарлз V от Франция заявил, „Нищо в света някога не е била толкова добра загуба както Родос.”

Рицарите, които вече си спечелили почитта на света, сега били уважавани още повече. За известно време, всеки народ по земята ще отдава чест на знамето на Ордена на Свети Йоан, ставайки единственото знаме в историята спечелило такава световна почит. Въпреки това, техните подвизи не били свършили.

ЧАСТ 2

Надделяване или загиване

НОВ ДОМ, НОВА БИТКА

Повече от 200 години рицарите са живели в Родос, но сега те нямали дом. Бил им предложен един малък, относително негостоприемен остров посред Средиземно море, на име Малта. Те го приели и веднага започнали да превръщат тихите пасища в крепост, от която скоро щяло да зависи бъдещето на Европа.

Преди години, когато се подслонявал от буря на един малтийски кораб, светкавица ударила меча на Л'Исле Адам, превръщайки го в пепел. Това сега се считало за белег от провидението. Също си спомнили, че великият апостол Павел веднъж претърпял корабкрушение на малкия остров, което също се превърнало за велика победа на вярата. Те не можели да знаят, че в идните векове, поради тяхната храброст, самото име „Малта” щяло да стане синоним за смелост, а ордена на Свети Йоан щял да стане известен като „Рицарите от Малта.”

Владеейки Родос сега Сюлейман изглеждал свободен да се придвижи към Европа с малко съпротива. Изглеждало невероятно, че смачканите рицари отново ще препречат пътя му. Обаче, малкия Орден на Свети Йоан не само се надигнали, за да ги предизвикат, но нанесли удара, който действително щял да започне да разнищва ялата Отоманска Империя. Въпреки че Ордена бил силно намален и в брой и в благосъстояние след като си тръгнали от Родос, техните най-велики притежания – решително и смелост – все още били непокътнати.

„Победата” при Родос струвала много скъпо за отоманците. Хиляди от най-добрите им войски били убити или лошо ранени, но което е по-важно за една армия, увереността им била силно разклатена от начина, по който толкова малко противостояли на толкова много за толкова дълго време. Все пак, християнска Европа изглеждала лесна плячка за султана. Реформацията разбила влиянието на Римската църква над Европа и навсякъде се надигали вътрешни борби. Векове на негодувание към Рим и конкуренция между протестантски движения кипяли в множество конфликти. Християни воювали едни срещу други, а толкова разделен дом лесно можел да бъде завладян.

Въпреки че почти всяка нация в Европа била във война до някаква степен поне с един от своите съседи, а Ордена на Свети Йоан бил съставен от благородници от тези много различни нации, те могли да поддържат забележително единство в своите редици. Те останали фокусирани на това, което считали за истинския враг и най-голямата заплаха за тяхната вяра – Исляма.

Веднага като пристигнали в Малта те започнали да строят укрепления и кораби, от които отново можели да нападнат мюсюлманската флота. Тогава било когато прочутия мюсюлмански пират, Барбароса, бил назначен за висш адмирал на турската флота. Той съградил отоманската военноморска флота в сила и започнали да бушуват големи морски боеве от единия край на Средиземно море

до другия. Повечето от тези битки не били решителни, но те държали целия свят на ръба. Една значителна отоманска морска победа почти сигурно щяла да бъде края на християнска Европа. Отново твърдото мореплаване на Рицарите от Свети Йоан било това, което се изпречило на пътя на такава турска победа. Отново, рицарите направили себе си омразни за висшето турско командване.

ПРОМЯНА НА ЗАЩИТАТА

През 1546 Барбароса умира, и Драгут поема командването на все по-мощната турска флота. През 1550 рицарите разбиват неговата флота при Мадия. За отмъщение, Драгут атакува Малта. Острова бил все още относително незащитен, но малцината бранители предложили такава корава съпротива, че Драгут трябвало да изостави атаката. И двете страни знаели, че турците отново ще се върнат в Малта.

През 1557 Л'Исле Адам умира, и Джийн Парисот де ла Валете става Великия Господар на Ордена на Свети Йоан. Образован и аристократичен, ла Валете веднъж бил пленен от турците и направен роб на галера за четири години. Той бил 63 годишен когато станал Великия Господар, и щял да се докаже като велик лидер както Л'Исле Адам и д'Абусон преди него.

Въпреки че първото нападение на Малта било отблъснато, това бил сигурен белег, че рицарите отново са направили себе си омразни на султана. Сюлейман разпрострял своята империя до най-големите ѝ граници и се подготвял за окончателна атака срещу Европа. Той не бил щастлив, че отново трябва да се разправя с рицарите, но те създали такива поразии за неговите продоволствени редици, че не можело да бъдат пренебрегнати. Въпреки че били по-малко на брой и много далеко, те ставали все по-голяма заплаха за неговите планове. Въпреки че атаката на Драгут не успяла, неговото разузнаване на малкото защитници на острова щяло да бъде ценно за неговото нашествие.

Султана също бил притиснат от факта, че целия мюсюлмански свят сега искал унищожаването на Ордена на Свети Йоан. Понякога Сюлейман бил разярен на рицарите, а друг път се страхувал от тях, знаейки, че те няма да могат да бъдат разбити без голяма цена. Накрая, общественото мнение го принудило и на 18 май, 1565, турската флота била съзряна от стражата във Форт Свети Елмо в края на Малта.

БИТКАТА ЗА МАЛТА

Отоманската флота приближаваща Малта наистина била мощна. Изглеждало сякаш цяла гора от мачти се движела по морето. До великата Испанска Армада плуваща срещу Англия света не е виждал събрана по-мощна флота. С тях както изглежда идвали безбройни множества от най-добрите султански еничари, редовни войници и повече от 4,000 агалари – религиозни фанатици, които се стремели към смъртта повече отколкото към живота. Тази турска сила идвала да

атакува 540 рицари, 1,000 пешаци и малко повече от 3,000 малтийски доброволци.

Рицарите отново се изправили пред това, което изглеждало невъзможно неравенство, а техния враг бил решен повече от всякога да спечели. Този път рицарите дори нямали достатъчно хора да се опитат и да задържат нашествениците в предмостията. За разлика от Родос, където имало само един укрепен град, в Малта рицарите били разпрострени на няколко укрепления и градове. Военните стратегии считат това за сериозен недостатък, но това също изисквало турците да разпрострат своите сили. Точно както тези преди него изпъкнали, новият Велик Господар бил брилянтен в това да увеличава до крайност предимството от всяко благосклонно положение, както и в това да създава най-добрите възможни стратегии от неблагоприятни ситуации.

Почти веднага, конницата на Ордена започнала да атакува и да тормози турските части. Това станало голямо разсейване за турците, чиито предишни опитности с рицарите сега ги карало да реагират прекомерно в почти всяка ситуация. После висшето командване, водено отново от брилянтния Мустафа паша, направило стратегическата грешка да съсредоточи главната си атака на стълбата на кастилията, вероятно най-силното място на рицарската отбрана.

Този турски гаф бил резултат от храбростта на един рицар, французин на име Адриен де ла Ривиере, който бил пленен по-рано при нападението. Измъчван, де ла Ривиере потвърдил, че стълбата на кастилията бил леко укрепен с малък гарнизон и лесно можел да бъде превзет. След като много атаки били отблъснати от бранителите на стълбата на кастилията, пашата осъзнал, че де ла Ривиере го е излъгал. Той пребил французина до смърт, но измамата вече му струвала стотици от неговите бойци. Дори по-важно, увереността на неговите войски вече била силно разклатена.

ОГЪНЯ НА СВЕТИ ЕЛМО

Пашата насочил наново главния план на своята войска към пленяването на Свети Елмо, малко укрепление, което било издигнато на високото пристанище. Това също подействало в ръцете на рицарите, тъй като дало на ла Валете време да направи подобрения в другите си укрепления. Въпреки това, било очевидно, че Свети Елмо не може да издържи дълго. Безразборната оръдейна стрелба на турците при обсадата на Родос сега била заменена от математическа точност и прецизност. Пашата обърнал главната си артилерия към укреплението с непрестанен огън ден и нощ. Скоро малкият Свети Елмо се трошал.

Една вечер докато бил в стаята си за съвещание във Форт Свети Анджело, ла Валете бил обезпокоен от нежелана делегация. Няколко рицаря се измъкнали от Свети Елмо и отишли при ла Валете, за да му кажат, че Свети Елмо повече не може да издържи. ла Валете, герой от Родос, осмял по-младите рицари като

недостойни за своите бащи. Той казал на делегацията, че не трябва да се връщат в Свети Елмо, но той ще избере делегация, която да ги облекчи.

Под неговото презрение, малката група от Свети Елмо започнала да моли да се върне на поста си, което Ла Валете накрая позволил. Веднага след като заминали, Великият Господар казал на съвета, че знаел, че малкото укрепление било обречено, но те трябвало да печелят повече време, ако останалите ще имат шанс.

Вече толкова много пушек и огън се издигали от Свети Елмо, че изглеждало сякаш вулкан изригвал от скалата. Изглеждало невъзможно някой там все още да е жив, но младите рицари в малкото укрепление владеели позицията си, отблъсквайки всяка атака за удивление и на двете страни, и за пълното слисване на турците.

Тогава прославения Драгут пристигнал с нов ескадрон кораби и дори повече подкрепления, много от които подбрани военни мъже. Ако пашата бил смел и брилянтен, Драгут бил още повече. Неговото присъствие повдигнал духа на цялата турска войска във време когато най-силно се нуждаели от това. Драгут поел лично командването на войските. Той наредил още повече батареи да изливат своя смъртоносен огън върху Свети Елмо, и малкото укрепление сега било обстрелвано от три страни. Той безмилостно продължавал този бараж цели три седмици. Накрая, никой не вярвал, че някой може да е оцелял в малкото укрепление, което сега било просто купчина развалини.

Когато оръдията спрели да стрелят, еничарите започнали своята атака, уверени за много бърза победа, дори и да бъдат посрещнати от някаква съпротива. За удивление и на двете страни атаката била отблъсната, и еничарите претърпели тежки загуби. Разярен, Драгут събрал почти всички батареи, които имали и започнал толкова тежка бомбардировка, че целият остров се разтресъл като от земетресение.

На следващия ден Драгут изпратил втора масивна атака срещу малкото укрепление с агаларите предшествващи еничарите. Свети Елмо действително изчезнал под облака от пръст, дим и огън. Часове по-късно когато дима най-накрая се очистил, рицарите на Свети Анджело и Свети Михаелс, както и турците, се учудили когато видели Кръста на Свети Йоан все още да се развява над купищата руини. Ла Валете бил толкова трогнат, че изпратил помощ от някои от своите най-добри бойци към малкото укрепление, но мюсюлманските войски, които ги били обкръжили били твърде силни и те трябвало да се върнат обратно. Храбрият малък гарнизон на Свети Елмо сега бил оставен на собствената си съдба.

На следващия ден, Драгут продължил да усилва бомбардировката на Свети Елмо. Сега имало по-малко от сто рицари останали в укреплението, и почти всички били ранени. Когато бомбардировката спряла, мюсюлманските имами били чути да призовават верните или да завладяват или да умрат за исляма.

Вълна след вълна от най-добрите бойци в султанската армия се хвърляли към малкото укрепление, което сега било малко по-малко от голяма купчина руини. Оцелелите рицари се придвижили към пролома. Тези, които били твърде слаби да стоят на краката си помолили да бъдат занесени до боя, за да могат да посрещнат „неверниците“ още веднъж. Те е сражавали добре и държали позицията си до повалянето на последния рицар.

ПОБЕДАТА НА СВЕТИ ЕЛМО

Малката крепост, която никой не вярвал, че може да издържи повече от ден или два издържала повече от месец. Това спечелило за останалата част от Ордена ценно време. Малкия Свети Елмо също Лишил султана от хиляди от най-добрите му бойци, включително много от неговите лидери. Сред убитите бил главния артилерист, Агата на еничарите, и още по-важно самият Драгут, който бил поразен от оръдеен изстрел.

Когато мюсюлманското знаме най-накрая се издигнало над руините на Свети Елмо, пашата осъзнал, че цялата му стратегия била погрешна. Цената платена за Свети Елмо била твърде голяма. Когато погледнал към по-големия Свети Анджело, чиито оръдия вече изливали смъртоносен огън върху неговите напредващи войски, той извикал, „Аллах! Ако толкова малък син струва толкова скъпо, каква цена трябва да платим за толкова голяма баща?“

След това пашата обезглавил телата на рицарите, които умрели толкова храбро при Свети Елмо, набил ги на кръстове и ги занесъл пред пристанището на Свети Анджело. Това било нагло оскърбление за религията на бранителите. Ла Валете също разбрал, че това означавало, че няма да има милост – това било борба до смърт. Във възмездие, ла Валете езекутирал определен брой турски затворници и окачил телата им на стените. И двете страни заявили, че няма да има никакви преговори за мир, какъвто бил даден при Родос. Рицарите или щели да надделееят при Малта или да загинат.

Останалите крепости на рицарите сега били подложени на смъртоносен кръстосан огън от ужасената бомбардираща артилерия. Пашата с прекъсване освобождавал земни атаки от различни посоки срещу бранителите, стремейки се да постигне един единствен пролом. Всяка атака се превръщала в масова сеч за неговите войски. Накрая пашата придвижил своите войски докато накрая обкръжили щаба на ла Валете. Тогава той освободил такава бомбардировка срещу него, че населението на островите Сиракуза и Катания, на разстояние 70 и 100 мили, чули рева на оръдията.

Когато баража най-накрая спрял, пашата изпратил масивна атака катерейки се по стените. Проломът накрая бил направен, и турския генерал излял войските си в него. Развилняла се мощна битка за повече от шест часа, но рицарите някак си затворили процепа и пренаредили стените. Покрусен, пашата късал брадата си и

наредил атаката да спре. Отново, издръжливостта и твърдостта на Ордена били сериозно подценени.

ИЗНЕНАДВАЩО ОТСТЪПЛЕНИЕ

Тогава пашата дори увеличил бомбардировката до степента, където изглеждало, че цевите на оръдията му ще се стопят, и продължил така още седем дни. Тогава наредил друга атака, изпращайки хиляди след хиляди в боя. Ордена толкова бил оредял, че пролома бил направен бързо. Рицарите се сражавали храбро, но били твърде превъзхождани числено, за да устоят на толкова голям прилив на яростни хора. Точно когато самата цитадела била достигната от турците и изглеждало, че краят на рицарите най-накрая е дошъл, отоманските тръби засвирили пълно отстъпление!

Бранителите можели само да вярват, че континента най-накрая им пратил помощ, но това не било така. Това, което действително се случило било, че малка войска от кавалерията на техния Орден атакувала основния лагер на отоманците в Марса. Малкия отряд ударил с такава свирепа решителност и нанесъл толкова много поразии, че те го сбъркали с голяма войска. Страхувайки се от атака в тила, пашата бил принуден да призове за отстъпление на своите атакуващи войски.

Когато научил как бил измамен в самия момент когато победата била в ръцете му, яростта му не знаела никакви граници. Той усилил артилерията, нареждайки постоянна бомбардировка ден и нощ, която траела докато изглеждало невероятно нещо живо да е оцеляло зад крепостните стени.

Съвета на рицарите препоръчал да бъде направено оттегляне от всички предни постове в единствената крепост на Свети Анджело. Обаче, Великия Господар ла Валете твърдо отказал, заклевайки се отново, че няма да предаде и един акър на неверниците. Военните историци по-късно ще се съгласят, че неговата твърдост да държи всяка укрепена позиция вероятно е спасила рицарите, защото това попречило на турците да се струпат на едно място.

Ла Валете получил съобщение от Дон Гарсия от Сицилия, обещаващ да изпрати подкрепление от 16,000 човека. Ла Валете бил безразличен. Получавайки много такива обещания преди, той не поставил упованието си в князе. Просто отново се заклел да се бие докато дойде победа или смърт.

ОГЪН ОТ ДОЛУ

Турците не само изливали своя смъртоносен огън върху стените на града, но също прекарвали седмици да копаят тунели под тях. На 18 август експлодирала мина под стълбите на кастилията и бил направен голям пролом. Самия Велик Господар, сега 70 годишен, грабнал един шлем и меч и се втурнал да посрещне атаката. Рицарите и жителите на града, насърчени от примера му, взели някакво

оръжие, което могли да намерят и се хвърлили към пролома с него. Ла Валете бил ранен, но отказал да отстъпи. Той насочил меча си към турските знамена и заявил, „Никога няма да се оттегля докато тези знамена се веят във въздуха.” Някак си рицарите отново надделели, а турците още веднъж злобно отстъпили.

Започнали да се надигат разногласия в редиците на турското главнокомандване. Битката, която те планирали да продължи само няколко дни продължила месеци, и все още не й се виждал края. Пашата започнал да изчислява как може да вземе достатъчно провизии от Триполи, Гърция или Константинопол, за да продължи обсадата през зимата. Той изглежда знаел, че ако не надделеят тука това щяло да бъде „голям белег за разводняване” на Отоманската Империя. Той бил прав.

На 6 септември, флотата на Дон Гарсия пристигнала с осем хилядно подкрепление. Въпреки че 8,000 не бил значителен брой в сравнение с все още огромната армия на турците, тяхното въздействие върху духа и на двете страни било по-голямо от силата на броя им. Ако няколко стотин рицари им стрували толкова скъпо и те едва превзели малката крепост на Свети Елмо, как щели да надделеят срещу толкова повече? Великата армия на Отоманската Империя съборила лагера и отплувала. Това бил техния голям белег за разводняване, и отлива на тази велика империя сега започнал да се отдръпва както всички империи преди нея. Малкия Орден на Свети Йоан устоял срещу привидно безбройните орди на исляма и ги отблъснал. Армията на султана се върнала в Златния Рог с по-малко от една трета от това, което били когато тръгнали. Сюлейман не можел да повярва. Той настоявал флотата му да пристигне в пристанището под покривалото на тъмнината, така че хората да не видят ужасното им състояние. Тогава отбелязал, „Сега виждам, че само в моята ръка меча ми е непобедим.” Той веднага планирал да поведе друга експедиция към Малта следващата година, но както Мехмет преди него, Сюлейман не бил жив, за да изпълни своята клетва.

ЕВРОПА ПРАЗНУВА

За трети път, великият генерал Паша, главата на най-мощната армия в света, бил поразен от няколко стотин „монашески войни.” Светът отново се възхитил от тези „архаични останки от миналото,” които устояли почти изцяло сами срещу най-голямата военна заплаха, която някога се е надигала срещу Европа. в един от най-великите примери на смелост и издръжливост, на които света някога е бил свидетел, рицарите от Свети Йоан надделели. Само 250 рицари оцелели в Малта, и почти всеки от тях бил ранен, осакатен или куц за цял живот. Европа, обаче, сега била свободна от мюсюлманската заплаха, която изглеждала толкова непобедима.

В Англия, където Хенри VIII конфискувал собствеността на Ордена, кралица Елизабет потвърдила, че ако Малта била паднала под турците, самата Англия вероятно щяла да падне под мюсюлманите. Тя наредила на архиепископа от Кентърбъри да определи специална церемония на благодарност, която да се чете

във всяка църква в земята всеки ден в продължение на три седмици. Останалата част от Европа също празнувала, давайки своите уважения и признавайки дълга си на Ордена, който преди дълго време бил зачеркнат като нямащ никаква истинска стойност. Докато християнските страни на Европа били обърнали своите армии една срещу друга, рицарите от Свети Йоан никога не загубили виждане за това кой е бил истинския им враг. Въпреки че ордена се състоял от благородни синове от тези християнски страни, които се биели една с друга, те никога не позволили на доктринални или политически разделения да влязат в редиците им. Поради своето единство, фокусирано видение и решителност никога да не отстъпват пред враговете на кръста, те променили за винаги това, което изглеждало неизбежния курс на историята. Като заслуга за техните необикновени подвизи, на знамето на рицарите от Свети Йоан, сега наречено „Малтийския Кръст,” му се отдаваше чест от всяка страна в света.

Част 3

Рицарите на Последното Време

ПРОДЪЛЖАВАЩАТА ИСТОРИЯ НА СУВЕРЕННИЯ ОРДЕНА НА СВЕТИ ЙОАН ОТ ЕРУСАЛИМ, РОДОС И МАЛТА

След битката за Малта, Орденът бил държан в голяма почит сред християнските страни в Европа. Обаче, тъй като исляма престанал да бъде заплаха за Европа, храбрите подвизи на Ордена скоро били забравени. Някои европейски управници дори считали рицарите за заплаха за техния суверенитет и се стремели да отслабят Ордена като конфискуват тяхната собственост. Ордена също минал през периоди на собствена поквара. Обаче всеки път когато това се случвало, се издигал нов лидер и носел покаяние, възстановяване на видението да се живее чрез висшите стандарти на рицарство, чест и християнски добродетели. Въпреки това, изпитите, които дошли от страните, заради които те се сражавали толкова усилено щели да се окажат точно толкова големи колкото тези, които дошли от исляма. Стойки верни на своята клетва да не вдигат оръжие срещу други християни, Орденът започнал да отслабва и да намалява, но някак си те винаги намирали начин да оцелеят.

Понеже орденът се състоял главно от благородници, той станал специална мишена на Френската революция, която се подхранвала главно от решителността на нейните лидери да унищожат благородството. В това време, най-ценните притежания на Ордена били конфискувани. През 1798 Наполеон Бонапарт дебаркирал на Малта по пътя си за Египет с масивна нахлуваща сила. След като предложението било отхвърлено, Орденът избрал да напусне любимата си Малта вместо да наруши клетвата си да не вдига оръжие срещу

армиите на друга християнска страна. Наполеон напуснал Малта след няколко дни, вземайки на своя флагмански кораб безценните съкровища, които заграбил от Ордена. Този кораб накрая бил потопен от британските сили в Египетските води с богатствата на борда му. Ордена бил опустошен от загубата на Малта и започнал да се руши тъй като много от рицарите чувствали, че очевидно анти-християнския Наполеон трябвало да бъде отблъснат със същото усърдие, с което те отблъснали исляма. Френската революция също била безмилостно анти-християнска, а някои дори считали Наполеон за антихрист. Останалите рицари се носели из Европа, търсейки нов дом и ново видение. Те открили и двете в Русия.

Бил подписан договор между Ордена и руския император Павел I. Цар бил признат за Защитника на Ордена, той бил избран за Великия Господар и емблемата на Ордена била официално прибавена към бойното облекло на империята. Правилникът на Ордена бил реконструиран, за да посрещне условията на времената, позволявайки на тези, които били достойни от друга деноминационна среда да бъдат ръкоположени за рицари. Това било направено, за да могат да бъдат включени руските благородници, които обикновено били от руската ортодоксална традиция. В същото време, наследяването на рицарското звание било признато върху синовете на благородниците.

Папа Пиус VI изпратил писмо до Цар изразявайки своето оценяване, че Цар станал Суверенния Защитник на Ордена, очевидно давайки своето одобрение за включването на тези от другите християнски деноминации. Историците тълкуват това като признаването на папата на легитимността на новата общоцърковна посока на Ордена. През 1879 бил упълномощен един особен римокатолически Орден от папа Лъв XIII и после се твърдяло, че това бил единствения законен Орден на Свети Йоан. Разбира се това било оспорвано от общоцърковния Орден, който все още включвал много римокатолици. Много от наследствените рицари дошли в новия свят, и през 1908 основали Американски Благороднически Манастир, който получил законна харта през 1911. Благороднически Манастир в Канада също бил установен в общоцърковната и неполитическа традиция. Днес Благородническият Манастир в Канада оперира под хартата дадена от правителството на Канада като „Суверенния Орден на Свети Йоан, от Ерусалим, Родос и Малта.” Суверенния Орден сега е признат за най-стария в света, продължаващият Орден на Рицарство, и неговите щабове са били преустановени в Малта.

ХРАБРИТЕ РИЦАРИ В ЦЪРКВАТА НА ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

Без фанфари, рицарите на Ордена все още са активни и вършат подвизи в защита на християнската вяра, пазейки истината и честта, и продължават своето посвещение да служат на „своите господари, на бедните и на болните.”

Всеки рицар на Малта е посветил себе си на християнско служение и смирение. Той носи кръста на Малта и получава титлата „Кавалер на Ордена” когато е

приет за рицар. Мотото на Ордена е: „КАКТО СМЕ В ЕДИНСТВО С ХРИСТОС, ТАКА СМЕ В ЕДИНСТВО И ЕДИН С ДРУГ.”

Кандидатите за рицарство трябва да бъдат практикуващи и примерни християни, активни в своята църква и извършващи благотворителни дела в своето общество. Те трябва да бъдат готови да помагат на тези, които са в нужда, на болните, на сираците и на старците. Те трябва да бъдат почитени хора, които стоят за истината без компромис.

Както народа на Израел, Ордена на Свети Йоан Кръстителя изглежда е уникално запазен, за да играе роля в последната битка между светлината и тъмнината. Църквата и дори западната цивилизация не са в по-малка опасност днес отколкото са били във времето на Сюлейман. Конфликтите в църквата са я направили слаба до точката, където тя е по-уязвима за врага отколкото някога е била. Въпреки това, Господа не е принуден да освобождава чрез много или чрез малко. Той все още има такива, които са истински благородници, установяващи благородни семейства по цялата земя. Те са свързани заедно чрез обща вяра, която превишава деноминационните различия. Те също са се заклели никога да не отстъпват пред враговете на кръста, нито да дават и един акър земя на врага на тяхната вяра. Господа отново събира заедно истински рицари на Духа, които ще стоят обединени въпреки всички дребнави разделения и духовни войни, които ги обграждат. Съзнавайки истинския враг, те също ще стоят непоколебимо срещу най-голямата тъмнина на техните времена и ще избутат тъмнината. Някои са в съвременния Орден на Свети Йоан. Някои може да са във вашата църква. Един от тях дори може да сте вие.

ДНЕСНИЯ ОРДЕН НА СВЕТИ ЙОАН

В Годишника на Италианското Благородство (1883), е записано, че семейството Гъмбо е от испански произход, емигрирало в Сицилия, Регио Калабрия (Италия) и Малта през около 1300. В Книгата На Сицилианското Благородство (1912), е записано че името Гъмбо принадлежи на древно благородническо италианско семейство, което притежавало баронски земи в Боналберго и се ползвало с титлата благородници. Пристигането на семейството Гъмбо в Малта (около 1600) се приписва на трима братя, Енрико, Руджиеро и Андреа. През 1698 семейството прибавило името Френдо, ставайки известно като Френдо Гъмбо. Прародителите на Великия Господар държали високи постове като Барони в Семейството на Рицарите.

Граф Джоузеф Френдо Гъмбо е пенсиониран и от британските и от канадските военни, служил в Малта, Средния Изток, Италия, Судан, Палестина, Източна Африка и Северна Африка. Той служил в британската армия като професионален войник от 1939 до 1956, като пехотинец, въздушен диспечер и парашутист.

След като емигрирал в Канада, той служил в танковия полк на Онтарио няколко години като старши сержант на ескадрон, спечелвайки украшението и катарамата на канадските сили, служил е и като старши сержант на охраната в Отава през 1967 по време на посещението на Кралицата за празнуването на стогодишнината. По-късно станал упълномощен офицер и служил в канадския военноморски запас като командващ офицер на морските кадети, уволнявайки се с ранга капитан. Той имал военни украшения; 1939-45 Звезда, Африканска Звезда, Италианска Звезда, Медал за Защита, Медал за Победа, Палестина 1945-48, Украшение и Катарамата на Канадските Сили, Обезщетение в Полоня и Златния Полски Кръст за Заслуги. Той е носител на различни украшения рицарски звания, включително Военния Орден на Света Агата де Патерно, Кралската Балерична Корона, Святата Гробница и други. В Суверенния Орден на Свети Йоан от Ерусалим, Рицарите на Малта, той Глава на Духовния Орден в Канада, а от 1974 Главния Глава на Върховния Орден.

